

ΜΙ' ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

ΑΠ' ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗ- ΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Η Ζωή Θεοφιλά, μία πεντακόρη Ρωμαιοπούλα της σκληρο- γυδοκασίτη, 'Ο άρραβωνιστάς με το Βασίλη Ά-

μήςης Πόλης, έχει άρραβωνιστάς με το Βασίλη Ά- ληος να γιορτάση τους γάμους του όσο το δυνατό πιο λαμπρά, φεύγει γάρ την Κρήτη για να σέρη έκλεκτά γλυκά κραιπά. Μία μέρα, ενώ η Ζωή πή- γαινε στο λουτρό, ένας πλάσιος και δυνατός Τούρ- κος άρραβων, ο δυνάστης Μουχτάρ άγάς, τη βλέ- πει στο όρμιο του και θαυμαζόμενος άπ' την όμορ- φιά της, πλησιάζει τη νέα κι' άρχίζει να της μιλάει τρυφερά και παθητικά. Σάν έβρισαν από λουτρό, ο Μουχτάρ άποκα- ρέτρησε τη Ζωή, την όποια άρχισαν να βραχνίζουν κακά προ- αίσθημα. Την άλλη μέρα πάλι έπαισε ο Τούρκος άρραβων πηγαί- νει στο σπίτι του Θεοφιλά και του ζητάει την κόρη του σε γάμο. 'Ο γερός όμως του άπαντάει πως είνε άρραβωνισμένη. Μαυμένοις ο άγάς τον άπειλεί και φεύγει...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Φεύγοντας από τό σπίτι του Θεοφιλά, ο Μουχτάρ άγάς άφ'ριζε άπ' την όσχη του. Κότταζε κάθε τόσο προς τή συνοικία που κατοικούσε ή Ζωή κι' έξεστούσε φοβεράς άπειλές.

Τέλος χτύπησε το ζώο που ίταλιε και διασπώνθηκε καυλάζοντας προς τό παλάτι. Στο όρμιο του χωρτίσθησαν με ασβασμό οι διαβήτες, κι αυτός όστις γύριζε να τους κοιτάξει.

Τέλος, σάν έβρισκε στο Σουλτανικό άνάκτορο, έτρεξε κατ' είδίον προς τα ίδιώτατα διαμερί- σματα του Σουλτάνου. Έκει είτε στον άξιωματικό της ύπηρεσίας πως ήταν άνάγκη να δη άμείσος τον αυτοκότορα.

'Ο άξιωματικός έξαφανίστηκε για μερικέσ στιγμής και σέ λίγο ξαναγύρισε και είτε στον Μουχτάρ άγά ότε ή άδωτο Μεγαλειότης είχε εν- δοξίσει να τον δεχθή άμείσος σε άκόρβα.

'Όταν, έπειτα από ένα τέταστο της ώρας, ο Μουχτάρ άγάς βγήκε από τα διαμερίσματα του Σουλτάνου, ήταν εντελώς μεταμορφωμένος. 'Η όψη του, στην όποια ζωγραφίζονταν από άλλους ο πό άγιος; ήμνος, έβλεπε τώρα από χαρά. Τό μικρό γρονθιά του μάτια πετούσαν σπίνες ίσα- νοποιήσεως.

Και δέν είχε άδικο να είνε τόσο χαρούμενος... 'Ότι είχε ζητήσει άπ' τό Σουλτάνο, τό είχε πε- τύχει...

Είχε πάρει άδεια γάμου με Χριστιανή και την έγκριση να φιλοξενή τον πατέρα και τή μητέρα της Ζωής, έφ' όσον θα έφεραν αντίδοτίζεις στο γάμο του με την κόρη του.

Χωρίς δέ να χάση καθόλου καιρό, πήρε μαζί του έν' αυτοπάσια από Γεννητάρους και τράβη- ξε πάλι για τό σπίτι του Θεοφιλά.

'Ο γονεύς της Ζωής, οι όποιοι περιουσιώνταναν ένεινή την ώρα την κόρη τους, που, καθώς είδα- με, είχε λιποθυμήσει με την κρίση έπίσπευ το Μουχτάρ, βλέπώντας τον πάλι μαζί με τους άγιους Γεννητάρους να παρουσιάζετα στο σπίτι τους, έβγαλαν δυνατές κωνιές άπειλίας κι' άγκυλιάζοντας τη Ζωή, άρχισαν να κλαίνε και να τραβούν τα μυλιά τους.

'Ο έρωτευμένος άγάς, άσπυκνήτος μικροτά στο άπαρταχτό αυτό θέαμα, διάταξε τους Γεννητάρους να τους άποστάσουν διά τής βίας από την κόρη του και να τους μεταφέρουν στις φυλακές.

'Έπειτα, άφού έξετελέσθη ή διαταγή του αυτή, πλησίασε τη Ζωή και τής είπε :

— 'Αν δέν δεχτής να γίνης σύζυγός μου, δέν θα ξαναδής ποτέ τους γονείς σου. Σού δίνω προθεσμία ως τό βράδυ... Σκέψου κι' άπο- κρίσασ... 'Αν έμπεινης ως τό τέλος στην άσρησή σου, αίριο τό πρωί οι γονείς σου θα κρημαστούν...

'Η συγκίνησις κι' ο τρόμος της δυστυχισμένης νέας ήταν τόσο, όστε δέν μπορούσε να του άπαντήση τίποτε.

Τραυλώς μόνο μερικέσ ακατάλλητες λέξεις και κατόπιν, κλείνον- τας τα μάτια της, έπεσε πάλι άνασθητή...

Τότε ο Μουχτάρ άγάς, άφού διάταξε τους Γεννητάρους του να μεταφέρουν τη νέα στο ζερβόβη της και να μείνουν εκεί για να την φυλάιν, έφυγε.

'Ηταν πολύ είχαριστήμένος τώρα, γιατί ή- ξεσε ότι στο τέλος, είτε με τό καλό, είτε με τή βία, θα θριάμβευε.

'Ηταν μάλιστα τόσο βέβαιος γι' αυτό, όστε, γυρίζοντας στο παλάτι, άρχισε να καταγίνεται με τής προετοιμασίας του γάμου του, τόν όποιο σκό- πευε να κάμη όσο τό δυνατό λαμπρότερο και να

προσκαλή τους φίλους του σ' αυτόν...

Κατά τό βράδυ κάλεσε μερικέσ Τούρκους των άνακτόρων και άφού τους έδωσε τής κατάλληλες δόσεις, τους παρέδωσε ένα σωρό όπέροχα μεταξοτά φορέματα και λαιμνά κοσμήματα για να πάνε στη Ζωή και να προσταφίσουν να την καταφέρουν να δεχτή με τό καλό να γίνη σύζυγός του.

'Η γυναίκες αυτές, σάν ζήτησαν στο σπίτι του Θεοφιλά, είχαν στους Γεννητάρους, που φύλαγαν τη Ζωή, να φύγουν και έμειναν μόνες τους με τή νέα.

Τότε άρχισαν να τή χαδεύουν και να τή φιλούν και να τής πα- ρουσιάζουν ένα—ένα τα όπλα του άγά. 'Η Ζωή, σάν νέα κοπέλλα που ήταν, θαυματούταν όσο τα έβλεπε από τόν πλούτο τους και την πολυ- τέλειά τους.

Συγγενούς ή Τούρκους της μιλούσαν για τό λαιμνά παλάτι του άγά, για τους δούλους του, για τους θησαυρούς του, για την ά- πέραντη άγάτη του προς αήτη και την δαβαίωσαν πως αν τόν δεχό- ταν για σύζυγό της, θα γινόταν ή πιο εύτυχημένη γυναίκα του κόσμου.

Επίσης δέν παρέλειπαν να τής μιλούν με τρόπο για τήν τρομερή τύχη που περίμενε τους γονείς της και αυτή την ίδια, αν έπέμενε στην ύμνησή της.

Τότε ή Ζωή, ζαλωμένη άπ' όλες αυτές τής πολυτέλειες, άδηύχη για τους γονείς της, έζήτησε τον ξενιτευμένο μνηστήρα της, ο όποιος σε λίγο καιρό θα γυρίζε για να κόνη μαζί της τους γάμους του, και είτε στις Τούρκους :

— Χαί... Πέστε στο Μουχτάρ άγά πως δέχο- μαι να γίνω γυναίκα του...

Μόλις πρόφερε αυτά τα λόγια, μετάνιωσε κά- λά για ότι είχε πει... Είδε έξωθεν σάν σε έστα- σία μικροτά της τόν μνηστήρα της τόν Βασίλη 'Αραβλοκασίτη, να την κοιτάει παραπονεμένα, με μάτια έτοιμα να δακρυσούν...

Μά ήταν άδωτο παιδί...

Είχε πει τό και.

Μερικέσ μέλλια από τής Τούρκους είχαν φύγει κι' είχαν τρέξει στον άγά για να του με- ταδώσουν την είχαριστή αυτή είδηση...

'Ο Μουχτάρ άόνησε να τρέλλεθ ή άπ' τή χα- ρά του, μαυμένοις πως ή Ζωή είχε δεχτή να γίνη γυναίκα του...

Άμείσος τράβηξε για τής φυλακές, όπου βρα- σκάνοντας οι γονείς της και τους άποφύλακας άνάγος του. 'Έπειτα τους έστειλε ή ένα λαιμνό άμάξι στο σπίτι τους, κοντά στην κόρη του, δια- θέσσωντάς τους πως στο έξής, τώρα που θα εί- χαν αυτόν γαμπρό του, δέν είχαν να αρδηθώ- νιστε. Μ' άλλωστε... Τώρα άρραβός άρχισε ή τραγωδία της Ζωής, του άνακτιμένου της και τόν γονέων της.

Οι γάμοι του Μουχτάρ άγά με τή Ζωή γιορ- τάστηκαν έπειτα από λίγες μέρες με τή μεγαλί- τερη λαμπρότητα. 'Όλοι οι μεγαλείτεροι άρραβους και άξιωματικοί του σουλτανικού άνακτόρου πα- ρεσβήσαν σ' αυτούς...

'Η χαρά του Μουχτάρ άγά ήταν άπειράγατη. Δέν έγόρταν να βλέπη και να θαυμάη την όμορφιά της Ζωής, ή όποία όμως έστρεψε δίπλα του σάν τό ψάφι.

'Η είτυχία του γέμου άγά ήταν τόσο, όστε μέσα σε λίγες ήμέρες είχε ξαναγνώσει. Το γρονθιά του κορυμύ είχε πάρει κανονικό σφύρ- γος, τα χλωμά μικροτά του κοκκίωσαν και τό μάτια του έλαμπαν... Περατούσε με σταθερό βήμα και, βλέπώντας τον κανείς, θα τόν περνούσε κατ' άνάστη χρομία μικροτέρο...

'Η Ζωή άπεναντίας ήταν χλωμή και φανόταν σάν να είχε άναρ- ρώσει από μία μεγάλη άρρωστία.

Μά ή χλωμάδα της αυτή και ή μυστική θλίψη που ζωγραφίζονταν ένάνω στο πρόσωπό της, έκανε αιώμα μεγαλείτερη την όμορφιά της.

'Όλοι οι Τούρκοι άρραβους που την έβλεπαν, κάρφωσαν ένάνω της τα μάτια τους με θαυμασμό και μαζαίωζαν τόν Μουχτάρ άγά που είχε αποκτήσει ένα τέτοιο θησαυρό.

'Ενας μάλιστα νεαρός άξιωματικός του σουλτανικού άνακτόρου, ένας μελαγχρόνος και σωματικώς λοχαγός με όρασία και μάθη μάτια, δέν έπαινε να τής σιχνη δλη την ώρα κωνιές μασίες.

'Ο νέος αυτός άξιωματικός, ο Μεχμέτ μπένις, ήταν γυνός ενός στρατηγού κι' είχε λαιμρό μέλλον.

Βλέποντας τώρα ή Ζωή, έννοιωσε έξαφνα την καρδιά του να χτυπά γι' αυτή μ' ένα τρυφερό αί- σθημα.

Θά ήταν πρόθυμος να τής προσφέρει τά πάντα και τή ζωή του άκόμα, για να ζερβίση ένα χαμο- γελό ή ή άνα γλυκό της λόγο...

('Ακολουθεί)

Κότταζε προς τό σπίτι της Ζωής κι' έξεστούσε τρομερές άπειλές...

